

ook wel eens een in gips. Dan gaat hij 't liefst aan den steen. Hij houdt meer van steen dan van brons, dat hem te donker, licht-opslopend mag zijn, evenals Maillol, die eens zei: „Steen is je ware. In klei werken, daar is geen aardigheid aan. De jonge beeldhouwers fabriceren tegenwoordig in 't geheel niets anders. Zij maken iedere paar dagen een kleimodel. Daarvan wordt dan een gipsafgietsel genomen. Maar dat is toch geen sculptuur! Ook Rodin heeft nooit een steen onder handen gehad. Hij heeft het me zelf eens bekend. Hij had heele wagens vol klei verwerkt. M'n God, men maakt bronzen, omdat de menschen nu eenmaal beenen hebben. Als zij vrij staan, wijdbeens, of zelfs dansend op één been, dan kan men dat in steen niet maken.”

Op deze binnenplaats was ook opgesteld z'n arbeider, dien men eens een moderne Sysiphos genoemd heeft. Zonder model noch voorstudies houwde de kunstenaar hem direct in het lava-basalt, zwart als de steenkool, waarin deze mijnwerker werkt.

Zeer bewonderd op eene expositie te Amsterdam, in 1925, werd het beeld de speelbal der fortuin, raakte in vergetelheid, en diende, met 's kunstenaars medeweten, wel als . . . mattenklopper. Het wil inderdaad wel schijnen of Holland, „met een in cultureel opzicht zich misdragende, provinciale bevolking, zich bijna niet meer bewust indertijd eenige der allergrootsten te hebben voortgebracht en aan de spits der Europeesche ontwikkeling te hebben gestaan”, — zooals Polet schreef in z'n inleiding tot het ook aan zijn werk gewijde Wendingennummer —, een reeds zoo veel gevend talent als hij niet waard is. Frankrijk en Duitschland zouden zich zelf reeds lang geëerd hebben door dezen jongen meester en z'n werk te eeren. Museumdirecteuren en particuliere verzamelaars zouden daar z'n zaken uit elkanders handen gegrist hebben. Hier te lande echter niets dan doodende onverschilligheid buiten de kringen der moderne architecten.

* * *

Terwijl Polet's eerste beeldhouwwerken vooral rust uitdrukten, werden z'n latere plastieken, even sterk en gezond blijvend, over 't algemeen onrustiger en getourmenteerder, bewegelijker, niet alleen in de poses en de gebaren, maar ook in de volumes. Soms vindt men deze vroege statiek nog terug in een later werk, zooals het beeld van een zittende vrouw en een staand kindje; ja dikwijls in een en hetzelfde werk, waarvan het bovenste gedeelte dan gaarne dynamisch, het onderste statisch is.

Deze twee types zijner figuren: het strenge, rustige en het losse, sterk bewogene, leven rustig naast elkander. Wellicht dat hij, evenals Hermann Haller, na een strenge figuur gemaakt te hebben, aanstonds ook een „barocke” moet maken en dat dit ook bij hem een innerlijke wet is.